

Љубиша Мишић

ДАЛЕКО У ОГЛЕДАЛУ

АНЂЕО У ИЗГНАНСТВУ

нада је почела али се неће никада завршити
више не могу да се вратим изгубљеној јави
— м р т а в пробудићу се једном у љубави —
све што сам даље од света ништа не могу да
заборавим

у црвеној тишини кроз моје очи за јутра
и богови морају да певају јер ћу их звати
док слеп у ништавилу обасјавам смрт изнутра
све што сам даље од песме мртви ће ме
препознати

али више ништа не могу да додирнем пролазим
кроз све
у нареду због мог срца слобода је на стражи
све јасније бива шта ће ми моје руке обадве
све што сам изгубио једном ће свуда да ме
тражи

невидљив и бео и тужан у изгнанству без
краја
никад се нећу навикнути на себе на лице
мој крик са висина тек сутра ће да поплаши
птице
све што сам волео да ли воли изван завичаја

у празници хоће ли ме издати ватра изван
мене
ако мене нема — ја сам свако — волшебан и
блед
изван разума власник једне будуће успомене
све што сам некада видео сада мене гледа

у мом ћутању је време времена насупрот
лета

витког тела музике главе и од тог пролећа
у путевима док се све креће стојим проклет
све што ћу на уснама снимити лепет је цвећа

увек страшно будан мртве несанице
огледала
ја који сам заувек преживео сопствену смрт
истеран из раја у таму истеран из огледала
све што остаје иза мене још увек се крсти

испред мене у пустоши преостаје ми једино
да дрхтим
без речи без сенке са звездама — у тој шуми —
док се пред воћем клатим у чијем ли срцу
сада патим
све што сам напустио овде би хтело да ме
уразуми

тужнији од себе у ноћи већој од свега
са главом на грудима још силазим у своје
грудима
у великој сажетости осмехује се крепки белег
све што сам сањао — нека ме тамо увек буди

НЕВИДЉИВА ПЕСМА

и док ћутим говорим и док говорим ћутим
одузмите Великој Госпођи невиност поново
Орфеју скини наочари! моје очи још певају
непојамни пут
а у свету само због мене увек је све ново

они који су тужни — први пут су рођени
моје свеже коске мој мозгу у ружи и свету
двоколица још пролази крај Реке, из Сени
душе свих умрлих стају између две руке у
етру

ја више никоме не верујем ја да сам ја
незнан следим њихов траг свети из М о р а
небесног! они, траже себе они траже себе

душа пријатеља из прошлог живота зове се
Марија
парче свеће тајни спис мрвица хлеба амфора
њен глас разбијања у дубинама тек сада
слушаш Тетребе

Д У Ш А

моја је душа неверна сестра ноћи
док у несвету губим ко воће лик
у М е н е одлазе кола хитне помоћи
душа! жуди увек нови други облик

неко ће по казни наследити моју душу
мене нема мене одавно заиста нема
ја сам у Београду а она је у селу
Рушњу
опет је то девојчица али глувонема

мирише цвет трешње и воли коња
одлази на Језеро и по њему хода
слави законе слободе и законе безакоња

сети се себе ако још можеш ти ниси ти
птица је пролетела и сад је празна вода
нека прође време које свеће кити

ПАНОНИКА

сањам деву како отвара моју књигу
спрам тајне месечине свога тела
блага с те стране света без чела
дивно је презирући у војводини и иригу

само да је слова блудна не поплаше
док не знајући чува све светове
зар већ небесима небо по небо маше
уместо књиге бескраје да прославе

и као да је није високи мртваци свети
док из њеног мртвог лица сунцокрети
би стели да виде ону што је увек била

а ње још нема из песмичких груди
једном стварно да будемо људи
можда сама себе чита та вила

МЛАД МРТВАЦ

све ме је овде мање све ме је тамо више
почиње моје велико ништа ништа почиње
прво ноћ у дану па тек дан празан све више
ја сам онај што мртве као живе спомиње

више ништа не знам о с у н ц у - с р ц у
његове путеве који су само један пут
али све знам што не треба знати о мртвацу —
— богу међу мајмунима о младом лешу Који
слути

непрекидну младост из бескрајног распадања
утврдио сам: пролазност је (моја) вечност
ако не путујем ја морам да сањам

мене одавно нема одавно сам само гост
п р е л а з и м без знака у слику без знака
што живи пре сваког мог живота од мог мрака

ДЕТЕ ПОСЛЕ МЕНЕ

дете после мене има велико число
има да ме тражи а да ме не нађе
у километру тежине у б е л о м
пределу све док буде незнађе

дете после мене има велике очи
њима навике луду историју дише
има једну нову вечност да височи
мртав док је целу не препише

у пчели станује река - виноград
у зују сви су пресахли водопади
док заувек лута мој дечак ледни

неко опет ноћас у живот смера
у несрећну животињу са севера
сви су источници у брдима жедни

ГОСПАВА

госпава
црна
госпојо
родитељко
свега
живог
и
жено
свега
мрвог
творачка
курво
невина
курво
невина
мајчице
амин

плава
госпо
власнице
и
владичице
васионе
између
твојих
ногу
између
твојих
ногу
завршиће
се
једном
тај
чисти
свет
између
твојих
ногу
амин
равнодушна
црвена
дево
о
дивно
о
лепо
о

убаво
чудовиште
грешна
светице
и
света
грешнице
и
свети
васеленски
греху
госпава
домовино
душе
љубави
без
љубави
љубави
без
мог
и
без
твог
тела
ваистину
уистину
амин